

Publicerad 2016-05-18 01:26 av Autonomous

Rädd

Du log mot mig och jag log tillbaka. För var leende och var skratt så bröt du delar av en enorma vägg jag kämpat så länge med att bygga upp. För var omfamning var det som om du tände ett litet fladdrande ljus i mitt oändliga mörker. Jag skrattade så tårar fyllda av glädje rann ner längs mina rodnande kinder. Jag skrattade tills rädslan kom ikapp, tills jag stod där framför spegeln med blodsprängda ögon. Med tårar som inte rann av glädje utan av rädsla, oro och sorg.

Den ihärdiga vägg som byggts upp inom mig, i sinne och hjärta, bröts ner med en sten i taget. Du släppte in glädjen, tryggheten och den positiva energi som jag saknat allt för länge. Likaså fick du mina mörka tankar och känslor flöda ut ur de hål du gjort i min vägg. Förändringen är skrämmande. Jag var instängd, avstängd och isolerad. Nu gör du mig sårbar. Jag älskar det, men nu är jag räddare än någonsin.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Autonomous med Poeter.se id #44432 innehar upphovsrätten